

Ge mig mening

Publicerad: 14 januari 2017

Författare: Michael Jestin

Det var nu ganska precis ett år sedan jag skrev en krönika kallad "Alla som saknades på GP". Texten handlade om hur publiken glänste med sin frånvaro under Grand Prix 2016. Nu har ett år gått med bättre förberedelser, mer jobb och en grundkunskap att bygga vidare på från Uppsala Volleys sida. Men frågan som måste ställas till volleybollsverige är vilket syfte Grand Prix ska fylla.

Visserligen är jag högst partiskt i denna fråga men allt som allt så tycker jag att Grand Prix 2017 blev ännu bättre än föregående version. Trots diverse peakar från mindre empatiska instanser så var nog turneringen så nära ett internationellt evenemang som det går att komma för volleybollen i Sverige. Det mesta hade snappats upp, antagligen beroende på att Uppsala Volley denna gång hade en projektledare som dedicerat 25 % av sin arbetstid till GP sedan i somras tillsammans med en handfull som laget ett antal timmar i veckan på evenemangets förarbete. Med tanke på att Uppsala Volley är en av landets tio största volleybollklubbar så är det få organisationer med ännu mer resurser att lägga ner på denna typ av evenemang. Det innebär att allt inte går att göra. För att använda sig av det typiska politikerargumentet "allt handlar om resurser". Det spelar ingen roll hur mycket kreativa idéer man har angående vad som skulle eller borde göras om resurserna inte finns för att utföra idéerna. Resultatet blir att man måste prioritera. Vissa saker görs på bekostnad av andra.

Under damfinalen av årets Grand Prix satt jag med speakermicken i handen och såg runt i arenan. Sittandes där svepte min blick över läktaren och jag kunde inte undvika att notera att jag kände igen, och i många fall även kunde namnge, kring 75 % av publiken. Efter den noteringen slogs jag snabbt av tanken "varför gör man det här". Då var inte frågan varför jag personligen satt som speaker trots bristande mickteknik och en gravt begränsad stämbandskapacitet utan min fundering var varför gör vi Grand Prix överhuvudtaget. Jag efterfrågade ett syfte med evenemanget för trots all den tid som lagts ner för att skapa turneringen och trots att mycket blivit bättre så var det en sak som var helt oförändrad. Publiken. Är meningen med Grand Prix att svenska eliten ska få spela ett antal extra toppmatcher så har man lyckats ganska bra. Man skulle kanske fundera på om det inte vore värdefullt att bjuda in några extra internationella lag för att höja nivån men annars är det klart bra träning. Om meningen med Grand Prix är att skapa en knypunkt för alla inom volleybollsverige så har man lyckats mycket bra, med diverse konferenser, möten och mingel. Men i så fall kanske man kunde hålla till i en billigare anläggning där man inte behöver betala för alla tomma publikplatser. Men om meningen med Grand Prix är att främja tillväxten av volleybollen i Sverige så har man tyvärr misslyckats ganska rejält.

För en klubb med Uppsala Volleys resurser så är det omöjligt att göra samma typ av evenemang samtidigt som man jobbar med publikrekrytering. Om evenemangets syfte är att främst vara en elitturnering eller en träffpunkt för volleybollen så gör man rätt i att lägga hotellbokningar, konferensadministration, tillhandahållande av mat och tillhandahållandet av andra allmänna bekvämligheter på arrangörsklubben. Men om syftet är att volleybollen ska växa så borde alla dom resurserna läggas på publikrekrytering.

För två år sedan stod jag i en enorm arena strax utanför Seoul och såg finalen i koreanska ligan tillsammans med 7 000 andra människor. Det var en relativt dålig volleybollmatch men ändå en av dom mäktigaste upplevelserna i mitt liv. Den dagen bestämde jag mig för att dedicera min arbets- och fritid för att under min livstid få uppleva en volleybollmatch i Sverige med över 5 000 personer på läktaren. Bekvämligheter för spelare, tränare, domare och andra administrativa arbetare skapar en trevlig stämning för stunden men det kommer inte att fylla våra läktare. Däremot kan antalet fyllda läktarplatser skapa bättre möjligheter för spelare, tränare, domare och andra på lång sikt. Frågan är då vad vi inom svensk volleyboll prioriterar. Är det att få en lunchlåda levererad i handen på precis utsatt tid eller är det flera jublande fans på läktaren? Jag vet var jag ställer mig i den frågan. Jag köper min egen lunch och går ner på stan och delar ut flyers. 5 000 på läktaren är mitt mål.

Källa: LindeNytt.com

<https://lindenytt.com/nyheter/ge-mig-mening/>